

Parašė Vytautas Petkevičius

Penktadienis, 2008 Rugpjūčio 15 00:00 - Paskutinj kartą atnaujinta Antradienis, 2014 Kovo 18 08:38

Sajūdis - tai mano asmeninė nelaimė ir vienuolika išeikvotų metų nežinia kam. Vienintelj gerą darbą, sukelęs žmonių aktyvumą, nuveikiau laikinai sustabdės naftos gavybos bokšto statybą prie Nidos. Iš Sajūdžio pasitraukiau todėl, kad jau pirmomis jo veiklos dienomis supratau, kokie nešvarūs žmonės užgrobė tame vadovybę, ir kam tie niekam nežinomi ir Lietuvai nieko nenuveikę žmonės staiga iš KGB archyvų ir šiltnamių buvo surinkti į vieną krūvą. O kai į mano rankas pateko saugumo vadovybę perėmusių Berezovskio "chalujų" sukurto "Juodojo scenarijaus" gabalai, pamokantys, kaip reikia užvaldyti mases, supratau, kad nuo tų Sajūdžio "vadovų" kuo greičiau reikia gelbėti Lietuvą.

Tačiau tokį susipratelių buvo vienetai. Pakilęs cunamis velniažin kur nešė, griovė, ardė ir žadėjo, žadėjo, žadėjo...

Prie Brazausko nepritapau todėl, kad jis nieko laisvėjančioj Lietuvoj nematė, išskyrus savo asmeninę naudą. Jis liek daug deklaravo gražių žodžių apie savo nepaprastą moralumą ir slaptą bolševikmečio katalikiškumą, kad darësi graudu, o praktikoje pasirodė perpuvęs iki kaulo smegenų, tarybinėj plono komisijoje paruoštas kombinatorius, né kiek nenusileidžiantis Ostapui Benderiui. Tai neperspjautas lietuviškas Abramas Berezovskis. Ant jo išvaizdaus stoto, mano supratimu, jau nebéra tokios vielelės, ant kurios būtų galima prikabinti kokį nors kokybės ženklelj.

O apie Landsbergio meilę lietuvių tautai arba bandomą teismuose prisileisti garbę ir orumą galima šnekėti tik pasitelkus A.Dantės "Pragaro" žodyną. Visą jo veiklą galima įvertinti tik pasitelkus kitapus gėrio ir blogio egzistuojančį žmogaus vaizduotės sukurtą pasaulį.

Likau vienišius. Kaip mane įvertino konservatoriai, Juodasis Priešas, ir dabar su visa atsakomybe galiu pareikšti, kad lietuvis laisvas nebemoka gyventi. Koks dabar skirtumas, kas ji nuo laisvo gyvenimo atpratino - rusas, lenkas, ar vokietis, ar jis pats atprato nuo tokio gyvenimo, nes dabar nors tu kryžium atsigulk - laisvas jis gyventi nemoka.

Paraše Vytautas Petkevičius

Penktadienis, 2008 Rugpjūčio 15 00:00 - Paskutinį kartą atnaujinta Antradienis, 2014 Kovo 18 08:38

Jau 500 metų Lietuvos elitas pardavinėja savo liaudį ir dar ilgai pardavinės, kol egzistuos bent vienas paprastas, savo rankomis duoną uždirbantis žmogus. Tik išlindom iš Maskvos maišo: pamitingavom, prisiuvom vėliavų ir vėl už butelį alaus ir skalbimo miltelius sulindom į Europos Sajungą kolonialinės parapijos teisėmis.

Iš trijų milijonų šalies gyventojų per dvidešimt metų neatsirado nė vieno tautos mylimo vadovo, paskui kurį lietuviai eitų į kiekvieną žygi, į vargą ir pergalę arba susiveržtų diržus vardan ateities. Tikro, iš Dievo malonės tautos vado mes neturim, nes nėra kam jo pagirdyti. Nėra dvasingumo terpės, kurioje jis galėtų augti ir grūdintis. Viską nulėmė "špitolinis" kirkilinis laisvės supratimas, kad tikroji demokratija prasideda po pirmo milijono. Lietuviškai tariant, lupk ir nesidairyk, skolink ir nebegrąžink. Už tai tavo anūkai baudžiaviniu lažu arba patrankų mësa atsiteis.

Visas mano, kaip sajūdiečio, nuopelnas dabar sutelpa į kelis nusivylusių žmonių klausimus:

- Kaip toliau, rašytojau, gyvensim?

Arba:

- Ko tu, taip gražiai pradėjės, nuo mūsų pasitraukei?

Niekur aš nepasitraukiau, niekur nepabégau, gal tik šiek tiek užbégau į priekį, kaip Juodasis Pranašas, kadangi lietuviai iš jopročio mégsta tūpčioti vietoje ir betūpčiodami mano gyventi ir maitintis persivertelių pažadais, o aš jiems nieko negalējau pažadėti, nes neišmokau meluoti, kad pati laisvė už mus viską padarys, o mes tiktai gyvensim ir norësim.

Todėl man ir šiandien maga perspėti visus nusivylusius tévynainius: nėra baisesnio melo, kaip klaidingai suprasta ir dar klaidingiau aiškinama tiesa.

Reikia daug ir kantriai dirbti. Reikia mokytis iš praeities ir ryžtingai kovoti. O dabar prieš ką? Mus vienijančių priešų nebéra. Reikia išmokt neapkësti vietinių okupantų ir talžyti pikčiau už svetimus.

Paraše Vytautas Petkevičius

Penktadienis, 2008 Rugpjūčio 15 00:00 - Paskutinį kartą atnaujinta Antradienis, 2014 Kovo 18 08:38

-Mus apgavo! - virkaujam ant kiekvieno kampo. Bet apgavo vien dėl to, kad jūs norėjote būti apgauti.

Lietuviams patinka gražus melas, o dabar, šiek tiek atitokę, bijote prisipažinti klydę ir iš pasiutimo lendate į baudžiavą toliau. Jūs tai darot senu šlėktų įpratimu: nors apsikakosiu, bet nepasiduosiu!

Su tokiu tikėjimu mes tose kirkilinėse pamazgose dar murkdysimės ne vieną dešimtį metų. Kai paklausai ant kiekvieno kampo klykaujančius mūsų varovus, šiurpas krečia. Taip: girdi, mes retkarčiais suklystame, taip, lietuvių labai sumažėjo, bet kaip pagerėjo jų kokybę!

Kokių lietuvių? Mieželių, adamkų, lubių, kazickų ir visos virtinės kirkilinių špitolninkų?

Apsikakosiu, bet nepasiduosiu.

Apsikakojot, lietuvių, ir pasidavėt. Ogi kam? Jus nelaimėj palikusiems pabégėliams ir vietiniams, tik iš vyžų išlipusiems sukciam. Europos Sajungos piliečiai net žemėlapyje nežino, kur jus rasti.

Smagu žiūrėti, kai kaimynas dega, - apkalba žemaičiai suvalkiečius.

Bet ar labai smagu visiems matyti, kai visa valdžia pūva nuo galvos iki kojų? Didžiulė piramidė smilksta po mūsų nosimis ir nuodija tautai kraują, o mūsų skurdžiai privalo valgyti po visą Europą lenkų supirktas atliekas. Pagal Kirkilą, puvimas ir degimas.

Dabar tapo madinga už pinigus lipti ant laužo kur nors Irake, Afganistane ar Kosove, o namuose pakanka raustis šiukšlynuose arba bet kokia kaina patekti į valdžią, nes kitur pelningo uždarbio jau nebéra.

Paraše Vytautas Petkevičius

Penktadienis, 2008 Rugpjūčio 15 00:00 - Paskutinį kartą atnaujinta Antradienis, 2014 Kovo 18 08:38

Protingi žmonės bandė lietuvius ne vieną kartą išjudinti iš panašaus mirties taško. Savo laiku M.Šleževičius, sumanai naudodamas liaudies fronto idėja, iškovojo nepriklausomybę ir, kaip taurus politikas, sudėjo savo įgaliojimus prieš pirmajį Seimą. O ką padarė išrinktieji? Jie tol piovėsi tarpusavyje, kol supjudė tautą ir paruošė dirvą Smetonos perversmui.

Bet liaudies fronto idėja budėjo tautoje, ji nežuvo ir kaupė pažangiausias jėgas. 1940 metais žmonės patikėjo socialistinėmis idėjomis, bolševikai, neturėdami didesnės įtakos liaudyje, sugalvojo vadinamajį partinių ir nepartinių vieningą bloką, pasiglemžė po savim liaudies frontą ir pradėjo Lietuvos stalinizaciją. Kas iš to išėjo, aiškinti nereikia.

Fašistas K. Škirpa, ruošdamas sukilimą, irgi rėmėsi vieningo liaudies fronto idėjomis, bet pasipūtėliai vokiečiai tuos pagalbininkus išvaikė, jų frontą uždarė, daugelį areštavo ir išsiuntė kariauti su rusais. Škirpos aktyvistai taip pat nebuvvo vieningi. Jie suskilo į keturias organizacijas, kurios kovėsi tarpusavyje, neturėdamos nė mažiausios vilties išlisti į valdžią.

Lietuvos generalinis komisaras Von Rentelnas J.Ambrazevičiaus vyriausybės net neįsileido į savo kanceliariją ir pasitikės pasikalbėjo tik Rotušės skverelyje, o paskui parašė į Berlyną, kad tai neaiškūs avantiūristai, nieko bendro neturintys su didžiaja A.Hitlerio idėja - sukurti Naująją Europą.

Taip žlugo paskutinis smetoniškojo elito bandymas liaudies rankomis sugržti į valdžią.

Ir štai Sajūdis, kuris sukėlė visą tautą tomis pačiomis liaudies fronto idėjomis, pats neturėdamas jokio rimtesnio savo veiklos plano. Pradžioje užteko tik "Juodojo scenarijaus" griovimo epidemijai sukelti, o apie kažkokią kūrybą, Lietuvos valstybingumo atstatymą nebuvvo jokios kalbos. Kovo vienuoliktosios aktas tapo tik dekoracija supjudyti tautą, praljsti į valdžią ir pasisavinti valstybinį turą.

Ir štai dabar jaunieji socialdemokratai vėl sugržta prie dar gyvų liaudies fronto idėjų. Rašau sugržta, nes daugelis lietuvių, nusivylusių visomis valdžiomis, nebetiki ir šia idėja. Jie nebetiki, kad mes, lietuviai, reikalingi vienas kitam, kad be vienybės, be stipraus liaudies balso ir dar stipresnės jos rankos jau nebegalima eiti toliau. Kito kelio pašalinti dabar susiklosčiusią

Paraše Vytautas Petkevičius

Penktadienis, 2008 Rugpjūčio 15 00:00 - Paskutinį kartą atnaujinta Antradienis, 2014 Kovo 18 08:38

---

parazitinę valdžios struktūrą jau nebéra arba jis dar nesugalvotas. Jeigu ir šį kartą liaudies frontas bus nugalėtas, lietuviams beliks paskutinė galimybė - dalgiai ir šakės. Tačiau ir nuo to kraštutinumo mūsų oligarchai turi gerą priemonę - NATO ginkluotąsių pajėgas.

Žodžiu, ponai lietuvių, arba vieningas liaudies frontas, arba vieninga ilgalaikė baudžiava! Jums rinktis.

Šį kartą nepatikėkite jokiai partijai, jokiai bažnyčiai, jokiai patriotinei organizacijai, už tėvynės meilę lupončiai dvigubą rentą. Jums gyventi, jums galvoti, jums gelbėtis ir ginti savo teises.

Aš meldžiu Lietuvos inteligentiją, išliskite iš savo jaukių gūžtų ir naujų tėvonijomis paverstų dvarelių! Jūs gi daugumoje valstiečių ir darbininkų vaikai. Neleiskite tyčiotis iš savo tėvų.

Delsti nebegalima. Mūsų valstybė, anot Klero Volfo, atsidūrė tokiam keistam etape, kai vėlu atliliki kokį nors taikų, tautai naudingą darbą dabartinės sistemos rėmuose, bet dar labai anksti, kad būtų galima išsaudytis visus išgamas, sukūrusius tą sistemą.

Tylėkim ir brandinkim visos tautos neapykantą esamai valdžiai, kol ji pratrūks, kaip ir visi kruvini perversmai bei revoliucijos... O kas nuo to labiausiai nukentės? Tai jūs, inteligentija, kaip atplyšusi nuo tautos kasta.